

Čtvrtákům ...

Psal se rok 1998, byl konec srpna a končilo léto. Na jeho začátku jsem získal jakýsi diplom. Začal jsem chodit do práce, i když vlastně pořád do školy. Dostal jsem rozvrh, stůl v kabinetě, učebnice, několik moudrých rad a večer v parku rýmu jak trám (kterážto ovšem s výše popisovanou prací nijak nesouvisí). Byl jsem „pan profesor“, ale nějak jsem si moc neuměl představit, co to vlastně znamená. Považte: měl jsem něco učit lidi, z nichž nejmladší byli jen o 8 let mladší než já, zatímco ti nejstarší jen o 6 (čtvrtáci mi nebyli svěřeni, což mi ani v nejmenším nevadilo, protože jsem měl občas pocit, že bych je na chodbě měl zdravít první...). Nevěděl jsem nic.

První den školy jsem nic nedělal, jen se díval a poslouchal. A od druhého dne se začínalo učit, tudíž jsem vyrazil do třídy. Pamatuji si jako dnes první hodiny s třídami, které se tento rok jmenují 4.A a 4.B. Přišel jsem do učebny 203 a řekl cosi o tom, že jsem Milan Sýkora a že je budu učit češtinu a dějepis. To bylo v áčku, situace v béčku se lišila jen označením místnosti. Viděl jsem, že si všichni myslí, že si z nich dělám srandu, *tohle přece nemůže bejt profesor* atd. Vzájemně jsme ze sebe měli nejružnější obavy, protože oni i já jsme byli začátečníci, poutníci na samém začátku cesty, která vedla k době, kdy toto píšu.

Hlavně ze začátku to nebyla žádná idylka – např. moje první hospitace, kdy jsem namátkově vyzkoušel 3 lidi a všichni dostali pětku (béčáci – pamatujete si to ?!?) a já měl dojem, že to musí vypadat, jako že o té češtině vůbec nic neděláme... A pak se to všechno spravilo, protože všechno se vždycky spraví přesně v moment, kdy se to spravit má. Začali jsme si asi věřit a začal jsem do těch tříd rád chodit a snad jsem tam byl i rád viděn (opravdu bych nechtěl, aby to znělo jako nějaké vytahování...). Povíдали jsme. Učili jsme se. Zkoušel jsem. Dával jsem jedničky, dvojky, trojky, čtyřky a když to muselo být, i pětky. Ale co, známky nejsou moc důležité (ačkoli jste určitě doma nenarazili v tomto bodě na nějaké přílišné porozumění). Kdo dostane pětku, není automaticky blb. Může být i blb s vyznamenáním nebo třeba s vysokoškolským diplomem (pár takových bohužel znám...).

Skončil první rok a já věděl, že na téhle škole chci zůstat, protože jsem se během toho roku dozvěděl, co je obsahem toho označení „pan profesor“. I když jsem si taky prožil i věci velmi nepříjemné (nemyslím ve škole, spíš mimo ni), měl jsem pocit, že vím, kam patřím. A přišly další roky a utekly jako voda. Když se zamyslím, vidím jen takové útržky:

- Jak jsem přišel na to, že v ŠOKu jsou prima lidi a jak mi začlo záležet na tom, abych byl taky někdy docela obyčejně Milan (a ne jen pan profesor)
- Jak jsme jeli do Dánska a Anička se se mnou nechtěla bavit, protože *to přece nejde*. A pak jsem ji přesvědčil takovým *nesalónním* vtípem, který zde nelze otisknout... A jak pak se mnou mluvila a mluví.
- Jak jsem byl poprvé u maturity (tedy podruhé, ale poprvé jako učitel) a bál jsem se, že se pozná, jak si nemůžu vzpomenout, kdo co zrovna napsal... A jak se to nepoznalo.
- Jak jsme se hádali a přesvědčovali a učili se navzájem respektovat. Jak jsme přišli na to, že můžeme být normální lidi i ve škole.
- Jak jsem byl někdy nespravedlivý nebo protivný nebo divný nebo zlý a nebo všechno dohromady a něco navrch a jak jste mi to řekli a já si dal příště pozor. Nechtěl jsem takový být. Omlouvám se.
- Jak jste byli někdy nespravedliví nebo protivní nebo divní nebo zlí a nebo všechno dohromady a něco navrch a jak jsem vám to řekl a vy jste si dávali příště pozor. Určitě jste takový být nechtěli.
- Jak jsme na sebe nedělali podrazy.

- Jak jsme byli na Cholíně, na výletě v Častoboři, ve Svatém Janu, v kině, na koncertě, ve Stromovce, v knihovně, ve třídě, na chodbě, před školou a všude možně. Jak jsme spolu strávili (s každou třídou) víc než 500 vyučovacích hodin češtiny, dějepisu a různých suplování.
- Jak jsme někdy šli po škole nebo o víkendu na pivo, na limo, na výstavu nebo já nevím, na co a kam ještě.
- Jak jsme psali do časopisu a plánovali, co tam dáme příště. Jak jsem zapomněl vytisknout jeden článek, který se pak do časopisu vkládal. Jak jsem to zkažil a vy jste mi to odpustili. Děkuju.
- Jak jsme nadávali na hlupáky, ať už byli kdekoli, a jak jsme říkali, že takoví nikdy nebudeme. Kdo ví?
- Jak jste mi říkali, že nemám odcházet pracovat do novin. Jak jsem tady rád zůstal.

- Jak jsem se po prázdninách těšil, až vás uvidím, protože mi je s vámi dobře.
- Jak jsme si na začátku čtvrtáku říkali, až bude v květnu ta maturita a taky co bude po maturitě...
- Jak jste se báli, že nebudete umět napsat maturitní slohovku, a jak to nakonec docela šlo, protože když má něco jít, tak to jde...

A ta doba je tady. Teď je čtvrtek, 25. dubna 2002, čtvrt na devět večer a čeká nás do konce vaší docházky několik málo setkání – s áčkem přesně 4, s béčkem 6. A pak se sejdem, pánové v oblecích a dámy v šatech, u zahájení maturit a začneme to poslední kolo.

A pak se budu, budete (= tedy budeme) bát, aby to všechno dobře dopadlo, a já už teď vím, že to dopadne přesně tak, jak to dopadnout má. Že je to tak v pořádku. Nejsem žádný náboženský fanatik, ba ani na toho dědečka na oblaku nevěřím. Ale myslím, že jsme – vy i já – udělali, co jsme mohli, a že vy toho před ústní zkouškou ještě hodně uděláte. Hodně jsme se naučili – vy jste se učili ode mě a já od vás. A že to tedy **musí dopadnout dobře**.

Učil jsem všechny současné čtvrtáky a všem jim přeju, aby to zmákli, aby to dopadlo tak, jak si přejí oni i já a (snad) všichni jejich profesori. Ovšem třídy A a B jsou ty, s kterými jsem začínal a s kterými jsme to všechno, o čem píšu, prošli. A tak jsem se chtěl těsně před *finále* rozloučit a popřát všechno dobré. Určitě vám to budu ještě říkat na poslední hodině češtiny, na kterou se vůbec netěším, protože mi bude smutno. Tedy budu vám to chtít říct, ale nevím, jestli mi to půjde, protože – jak už jsem říkal – mi bude smutno, že jdete pryč.

Říkal jsem si, jak napíšu něco krátkého, aby se s tím vyplnil zbytek stránky, ale asi tam dáme něco jiného. Chtěl jsem se rozloučit, což jsem snad udělal. Ale chtěl bych taky, abyste se někdy přišli podívat, protože – i když už nebudete sedět v lavicích Krupkáče – sem budete už pořád aspoň kouskem svého života patřit. A já tady budu (zatím – myslím, doufám), tak prostě přijďte říct, jaké to je, mít maturitu a žít v tom světě mimo školu.

Omlouvám se, jestli je toto moc *ukecaný* článek. Ale on to ani není článek. Spíš dopis nebo tak něco. (*Češtinář že neví, co napsal??? Neví, protože nic podobného nikdy nepsal a nikdy psát nebude. Jen teď.*) Celým tímto článkem jsem vám všem chtěl říct, že jsem s vámi rád chodil 4 roky do školy.

Díky a ahoj

